

Podcast 251 Volharding in geloof en gebed

" Gebed verandert God niet, het verandert ons "

Transcript

Uit het evangelie volgens Lukas. Hoort wat de onrechtvaardige rechter zegt. Zou God dan geen recht verschaffen aan zijn uitverkorenen, die dag en nacht tot hem roepen? Of zal hij ten opzichte van hen onbewogen blijven? Ik zeg u, hij zal hun spoedig recht verschaffen. Maar... Zal de mensenzoon bij zijn komst het geloof op aarde vinden?

Vrienden het evangelie van deze zondag. Wat zien we? Een weduwe die voor de deur staat van een rechter... Die probeert te slapen. Een man zonder ontzag van God, zo blijkt. Ook geen interesse in mensen wat hun wel of niet beweegt. En of ze hun recht staan of niet. Hij vindt het allemaal maar vermoeiend. Maar ja dan, dat klinkt voor de zoveelste keer de stem van diezelfde vrouw: verschaf mijn recht tegenover mijn tegenpartij. Zo blijft ze maar roepen. De rechter, een machtig man met invloed, maar onrechtvaardig en een weduwe, kwetsbaar maar vasthoudend.

Elke dag komt ze hem lastigvallen met haar pleidooi om recht. Die rechter zucht en weigert aanvankelijk stug. Hij bekommert zich om niets, ook niet om het lot van deze vrouw. Maar na veel nachten en dagen van geklop en gesmeek, gebeurt er iets opvallends. Uit pure ergernis besluit de rechter uiteindelijk haar zaak maar te behandelen.

En wat staat er dan? Omdat deze weduwe mij lastig blijft vallen, zal ik haar recht verschaffen. Zo mompelt hij geërgerd. De onverschillige rechter geeft toe tegen zijn eigen harteloosheid in. Het is een korte parabel van Jezus, die eindigt met de toelichting van Jezus en een uitdagende vraag.

Hoor wat de onrechtvaardige rechter zegt, zo zegt Jezus nadrukkelijk, en dan gaat hij verder. Zou God dan niet zeker recht verschaffen aan zijn uitverkorenen die dag en nacht tot hem roepen? Zou hij hen laten wachten En het antwoord volgt meteen, God zal hen recht doen, punt.

Maar direct daarna laat Jezus de luisteraars met een brangende vraag achter. Als de mensenzoon terugkeert, zal hij dan geloof vinden op aarde?

En dat is een vraag die blijft als een open einde boven de gelijkenis hangen. De vraag voelt ook pijnlijk actueel we leven in een wereld, waarin talloze rechterlozen tevergeefs om recht roepen, en hoe vaak klinkt niet de roep, waar is gerechtigheid te vinden? Maar ja, wat gebeurt er dan ook, mensen keren hen de rug toe, zoals de onrechtvaardige rechter deed. En in zulke momenten dringt zich een beklemmende ervaring op, de hemel lijkt stil.

De video die bij de gesloten deur staat, is een beeld van iedere mens die zich verlaten Terwijl hij schreeuwt om een rechtvaardig antwoord. Ook gelovigen kennen die ervaring. De Bijbel zelf geeft woorden aan die wanhoop.

Wanneer God onbereikbaar lijkt. Denk aan een psalm psalm 13. Hoe lang nog heer zult u mij vergeten, aldus David in zijn klaagzang. En wie eerlijk bidt, weet dat gebeden soms... Tegen een muur gesproken lijken te zijn. Er zijn nachten waarin iemand knielt in gebed en alleen zijn eigen echo's terug hoort. Luistert wel iemand?

Wanneer onrecht ongestoord doorgaat en onze gebeden onbeantwoord blijven? Dan sluipt de twijfel die kan er binnen sluipen. Misschien fluistert stemmetje dat we naïef zijn, dat er toch niemand is die ons hoort. En de hoop, die kan er nogal eens uitdoven. En toch juist op dat snijpunt van twijfel en hoop. Is de kern van Jezus gelijkenis te vinden.

Waarom blijft de weduwe kloppen nacht na nacht? Omdat zij gelooft in rechtvaardigheid, zelfs als alles tegen zit. Haar volharding, het is een stil protest tegen de schijnbare zinloosheid van haar geklaag want er gebeurt maar niks. Maar toch, in haar volgehouden roepen ligt een verborgen vertrouwen.

Al ziet ze geen direct resultaat, ze handelt alsof gerechtigheid mogelijk is. En daarom houdt ze vol. En die houding is precies wat Jezus ons voorhoudt als het gaat om gebed... Om geloof, volharding en bidden, nee dat is geen magisch ritueel om God te manipuleren, het is een oefening in trouw. Het gebed van de weduwe verandert uiteindelijk de situatie bij de rechter, maar vaak genoeg verandert gebed allereerst de bidder zelf.

Gebed verandert God niet, het verandert ons. Door te blijven bidden, te midden van Gods stilte, groeit er iets in ons. Een dieper vertrouwen, een scherper hunkeren naar wat goed is. Een volharding, die tegen de wanhoop in durft te hopen. Als zelfs een onrechtvaardige rechter uiteindelijk recht doet, dankzij volharding, hoeveel te meer zal de rechtvaardige God dan het juiste doen, voor wie tot hem roepen?

Het contrast is door Jezus scherp neergezet, gewoon om ons wakker te schudden. Nee nee, nee, God is geen kille rechter die tegen zijn zin handelt, maar een liefdevolle Vader. En als zelfs die slechte rechter uiteindelijk rechtvaardigheid bracht, dan mogen wij des te meer vertrouwen dat God, die van gerechtigheid houdt, onze roep niet zal negeren.

En toch ervaren we deze waarheid vaak pas achteraf. Op het moment zelf lijkt wachten eindeloos. En hier stuiten we op het mysterie, Ja van Gods timing. Waarom lijkt God soms zo traag. Wat wij als lang wachten ervaren, kan in Gods agenda ja precies op zijn tijd zijn. Voor God is, zoals Petrus het zegt, één dag als duizend jaar en duizend jaar als één dag.

Dat betekent niet dat God geen oog heeft voor onze tijd, maar Maar dat hij het grotere geheel overziet, wat wij niet overzien. We zien slechts een fragment van het geheel. Onze ervarings beperkt tot het hier en nu, maar God overziet het begin en het einde tegelijk. Personages voor in een roman. Die klagen dat de auteur hun problemen niet meteen oplost.

Wat ze niet beseffen is dat de schrijver het einde al in gedachten heeft. Een goed einde dat alle losse draadjes zal samenbrengen. Alle losse eindjes komen dan bij elkaar. In het midden van het verhaal heerst spanning... En zelfs wanhoop, maar dat betekent niet dat de auteur afwezig is. En zo is het, vermoed ik toch, ook in ons leven.

We bevinden ons ergens halverwege het grote verhaal ook van ons eigen leven. In Jezus' gelijkenis breekt er onverwachts al iets van dat toekomstgerecht door in het heden. De weduwe krijgt haar recht, tegen alle verwachtingen in. Het is een klein venster op dat wat komen zal. Uiteindelijk zal Gods gerechtigheid zegen vieren. En dat is de belofte waarop ons geloof rust. Ieder onrecht, hoe lang ook genegeerd zal rechtgezet worden. Maar de timing en de wijze waarop, ja, die hoort aan God toe.

Jezus eindigt zijn gelijkenis met een vraag, een indringende vraag is het. Zal Jezus geloof vinden op aarde als hij terugkomt? Op het einde van de tijd is dat.

Het is alsof hij rechtstreeks tot ons spreekt. En die vraag moeten we ons ook persoonlijk aantrekken. Hoe reageren wij op Gods schijnbare zwijgen? Geven we het op? Of blijven we toch kloppen op de deur van de hemel? Volharding in gebed, is uiteindelijk geen kwestie van pure wilskracht, van "ik kan het volhouden", maar van een relatie. Een relatie met Christus. Als we God kennen als rechtvaardig en liefdevol, blijven we bidden juist omdat we Hem kennen.

En dat kan maar, als je een relatie met Hem hebt. Blijf bidden. Je blijft die Bijbel lezen. Dat je het sacrament ontvangt. Zo kan het groeien. Die blijft ,omdat je hem kent, zoals je hem een vriendenberichtje blijft sturen, ook al krijg je lange tijd geen antwoord, vertrouwend dat die vriendschap echt is.

De weduwe in de gelijkenis nee die kende de rechter niet persoonlijk, maar hield vol vanuit een abstract geloof in het recht, hoeveel te meer mogen wij volhouden in gebed. Wij die wel weten dat God ons kent en lief heeft.

Tot slot, in die volgehouden verwachting ligt de kern van ons volwassen geloof. Dat is het geloof dat Jezus hoopt te vinden bij zijn terugkeer. Een geloof dat niet opgeeft, hoe lang de nacht ook duurt, de echte rechtvaardigheid zal komen en de Mensenzoon zelf, zal eens de deur openen en mogen hij ons dan aantreffen als lastige aanhouders, mannen en vrouwen die blijven vragen, blijven hopen, blijven bidden.

+Rob Mutsaerts - Oisterwijk 14 oktober 2025